

gürol sözen
TROYA'DA
BİN PINARLI DAĞIN KELEBEĞİ

illüstrasyon: an-su aksoy

gürol sözen
TROYA'DA
BİN PINARLI DAĞIN KELEBEĞİ

illüstrasyon: an-su Aksoy

bir anadolu masalı...

yağın r nermeni: samiye  z
yağın koordinat r : hande anapa
karak ve iř tasarımı: g zde bitir s.
tasarım uygulama ve dizgi: gelen il  aktır
karak, iř baskı ve cilt: t rkmenler matbaası

1. basım: kasım 2008

ISBN 978-975-07-1019-3

  g rol s zen

  An-su Aksoy

  can sanat yayınları limited şirketi, 2008

can sanat yayınları yayım, dağıtım, ticaret ve sanayi ltd. şti.
hayriye caddesi no. 2, 34430  alarasaray, istanbul
telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 faks: 252 72 33
www.cancocuk.com canocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

BİN PINARLI DAĞIN KELEBEĞİ

Onu ilk gördüğümde, sonsuz bir gelincik tarlasının üzerinde dans ediyordu. Bir başınaydı. Lacivert gökyüzünde kümelenmiş top top bulutların altındaydı. Donakalmıştım. Bir köknar ağacının gövdesinin arkasına saklanmıştım. Benim yüzümden tedirgin olmasını, başına bir şey gelmesini istememiştim.

Öylesine keyifliydi ki... Gelincik çiçeklerinin ağızları bir karış açık kalmıştı.

İç içe halkalı dört beneği vardı, altın renginde. Güneş vurdukça parlıyordu her biri: Troyamızın altınları gibi.

Öylesine büyüktü ki kanatları, her kanat çırpışında gelincikler dalgalanıyordu: Troyamızın koyu mavi ve sonsuz denizi gibi.

Kanatlarının eteklerinde, İda Dağımızın bin pınarlı suları gibi fır dönen, öylesine güzel ördekbaşı yeşili vardı ki, donakalmıştım güzelliğine.

Neredeyse düşüp bayılacaktım; göz kapaklarım, "Ele güne karşı biraz ayıp olmuyor mu?" diye uyarmasaydı. Bir de başıma köknar ağacının o şifalı ve katmerli kozalağı düşmeseydi, kendime gelemeyecektim. Bulutlar beni alıp götürmüştü. Nasıl olmasın ki?

Soylu kelebeğin kanatlarında dört sıra çizgi vardı: Mavi, ördek yeşili, beyaz ve bakır rengi dalgalı çizgiler, gökkuşağını

oluşturuyordu. Kelebek, kendinden öylesine emindi ki.

Sahi, güzellik, kendine güven için yeterli mi? Yeterli ise benim çirkin ördeğim, nasıl güvenebilir kendine? Hiç mi? Yazık!

Doğrusu, kelebeğin özgür kanatları da öylesine görkemli ki! Köknar ağacının dalları ve yaprakları arasından gelen sese bile kulak asmamıştı. İki kanadını kıpırdatmıştı biraz. Bir de üzerine konduğu gelincik çiçeği sallanmıştı, o kadar.

“Bahar geldi, bahar geldi,
Sular geldi, sular geldi,
Düşerekten, sekerekten,
İda'nın dağlarına bahar geldi, bahar geldi.”

Bir yanı bulut, bir yanı rüzgâr.
Konaraktan, göçerekten, bahar geldi
Lale sümbül biçerekten.
Bin pınarlı dağın eteklerine bahar geldi, bahar geldi.”

Hiç aldırmadı kelebek. Köknar ağacının dalları arasına saklanmış olan kukumav kuşunun şarkısına hiç aldırmadı, ama söylenmekten de geri kalmadı:

Ne geveze şey şu kukumav! Benim varlığım zaten baharın gelişinin müjdesidir. Üstelik Athena da derler bu kukumav kuşuna, ama ne tanrılar, ne de tanrıçalardan haberi vardır. İşi gücü, papağan gibi her bahar aynı şarkıyı tekrarlamak! Ne demek, 'Konaraktan, göçerekten, lale, sümbül biçerekten?' Üstelik 'bin pınarlı İda Dağı,' diyor, ama o bilmez ki İda Dağı'nın gizemini."

Ardından, "Siz neden saklanıyorsunuz köknar ağacının arkasına?" demez mi bana? Ne zaman görmüş olabilir saklandığımı?"

Gezgin İmparator'un Düşü

Dilim tutuldu. Hiç beklemiyordum doğrusu görkemli bir kelebeğin konuşabileceğini, hiç beklemiyordum.

"Ben, ben... Çok sevdim İda Dağı'nı, sularını, pınarlarını ve yemyeşil otların arasındaki binlerce gelinciğini."

"Ben de çok severim gelincikleri," diye yanıtladı kelebek.

"Her biri ile ayrı ayrı dostluklarım oluştu. Gerekirse, tanıştırebilirim sizi. Sahi, adınız nedir?"

"Been, bee...nim adım Paris. Ya sizin adınız?"

"Paris... Ne güzel bir ad. Acaba siz de kukumav kuşu gibi farkında değil misiniz İda Dağı'nın ve tabii kendi adınızın?"

"Madem sordunuz, açıklamalıyım: Bana 'imparator' derler İda Dağı'nda."

Öylesine kendine güveniyordu ki, güzeller güzeli imparator. Önce kapadı kanatlarını. Sonra iyice açtı ve kanatlanıp bana yakın bir gelinciğe konuverdi.

"Beş-altı yaşında olmalısınız, ama bir oğlan çocuğu için çok iyi bir şey değil ürkekliğiniz."

"Annemiz-babanız söylemiştir belki, ama bir de ben anımsatayım size: Büyük savaşların yaşandığı Dardanos'un Troya'sı burası. Savaş, kötü şey. Ama nedense oğlan çocukları savaşı severler. Elleri bir sopa alınca, kılıç gibi bellerine takarlar. Bir başka uzun dalı da ayaklarının arasına sokup, 'dığdık dığdık,' diye bağırıp koşarlar. Ne anlamsız! Ben hiç sevmem savaşı. Atalarım da sevmezdi. Ama Troyalılar, destan yazarı Homeros'un dediği gibi 'doymazlar savaşa'. Savaşın olduğu yerde biz yokuz. Yalnızca, baharın olduğu topraklarda varız."

"Gelincikler, çiğdemler, sümbüller, dam korukları denen mor çiçekler, kekikler, kanarya otları, papatyalar ve zeytin ağaçlarının olduğu yerlerde gezeriz biz. Yani bu topraklarda, Dardanos'ta ve İda Dağı'nda."

"Her neyse, uzatmayayım. Dardanos, tanrıların tanrısı Zeus'un oğlu. Yaşadığı yer olan Ege

Denizi'ndeki adayı su basınca, bir sal üzerinde karşı kıyıya, yani Anadolu kıyısına sığınmış. Yetenekliymiş. Hiçbir şeyden yılmamış. Sonra güçlenmiş, kendi adını verdiği bir kent kurmuş.”

“Biraz tarih bilginiz varsa bilirsiniz ki bu olay şöyle anlatılır; tabii bizim geveze kukumav kuşu gibi değil!”

“Bulut devşiren Zeus ilkin baba oldu Dardanos'a, Dardanos kurdu Dardena'yı... Dardanoslular çok pınarlı İda'nın eteklerinde otururdu.”

Korkumdan soramadım doğrusu, görkemli imparatorun tarih bilgisini nereden edindiğini! Hele, sözünü ettiği destan yazarı Homeros'u hiç soramadım...

Yine de dayanamayacağım galiba. Güzel mi güzel bir kelebek. Ama ne de olsa, bana göre küçük. Ama... Ama nereden biliyor bütün bunları? Kelebekleri eğiten bir okul mu var bilmiyorum.

“Uygun bulursanız, bir şeyi çok merak ettiğimi söylemek isterim sayın imparator.”

Dönüp, bakmadan bana: “ Neymiş o?” dedi.

“Özür dilerim, ama bu güzelliğinizin, evet bu güzelliğinizin yanında ne çok şey biliyorsunuz. Nasıl öğrendiniz tüm bunları?”

Bir de gülümsemez mi?

“Merak! Çok gezerim. Bahar, benim sevincim. Beğendiğim her çiçeğe, ağaca, buluta konarım. Rüzgârı hiç sevmem kanatlarımı kırdığı için. Hele benim görkemli kanatlarım için hiç iyi değil rüzgâr.”

“Kolay değil güzel olmak! Üstelik kırılganım. O nedenle kimsenin dokunmasını istemem kanatlarıma. Ama insanoğlu biraz garip! Dostlarım olan ağaçların özelliklerini hiç bilmezler. Birbirinden farklarını nedense hiç göremezler.”

“Hepsine ‘ağaç, çiçek, bulut, balık’ der geçiştiriverirler. Oysa binlerce türü var her ağacın, çiçeğin, balığın, otların. Bizlerin de birbirimizden farklı olmamız gibi.”

“İşte, sözünü ettiğim bu dostlar bana, bahar gezmesinde, tek tek anlatırlar tanık olduklarını Sular, ağaçlar, otlar, çiçekler, kayalar, uçuböcekleri, o sesini beğenmediğiniz kurbağalar, tek tek anlatırlar bildiklerini.”

“Tabii biraz da meraklı olmak gerek. Bizim kukumav kuşu gibi bilgi derlemezsensiz, öğrenemezsiniz yaşadığınız toprakları.”

“O çok daha hızlı uçabilir gökyüzünde. Üstelik çok yükseklerde de gezinebilir. Ama ne işe yarar boş kafa ile dolaşmak?”

“Neyse, ne gelir elden? Bilgelerin yanı sıra, onlara da yer var yaşadığımız dünyada!”

TROYA'NIN ALTIN GERDANÇELERİ

Biraz geveze ve kibirli bir kelebek değil mi? Olsun!

Çok şey öğretti bana. Adımı, yani anne ve babamın, adını bana da taktıkları Paris'in kim olduğunu öğretti.

İda Dağı, sıradan bir dağ değil elbet. Troya kentini falan da biliyordum, ama ayrıntılarından haberim yoktu.

Küçüğüm, ama meraklı olamaz mıyım? Üstelik bir kelebek onca bilgiyi nerede saklar? Küçücük bir başı var. Nasıl saklar onca bilgiyi?

Doğru! Kocaman kafalı komşumuzun çocuğu Hektor'u düşünün! Hiçbir şey yok o koca kafasının içinde. Bir de adını, Troya kralı Priamos ile karısı, yani kraliçe Hekabe'nin kahraman oğlu Hektor'un adını koymazlar mı? Ah bu büyükler! Ne çok şey beklerler hayattan...

Ama kırılğan imparatorumuza bakın bir! Troya kentimizin altınlarından da söz ediyor!

“Benim işim değil... Ben görkemli bir kelebeğim. Biliyorsunuz,

kanatlarımdaki renkler, çizgiler bana özgü. Övünmek gibi olmasın ama, bana bakıp değerli taşlardan altın takılar yapanlara poz vermekten usandım.”

“Sanırım... Evet, evet bilemezsiniz! Atalarım anlatmış. Annem-babam da anlattı bana, ipek kozalağın içindeyken daha. Köknar ve çınar ağaçları da tanıklmış, çok kişi gelmiş geçmiş Troya'dan.”

“Yanılmıyorsam, dokuz kent kurulmuş bu topraklarda. Her birinin ayrı ayrı işlik yeri var. Bir görseniz altın ve değerli taşlar işleyen ustaların yaptıklarını. Altından çınar yaprakları, altın kozalaktan bilezikler, küpeler. Defneyapraklarından altın taşlar, rengârenk taşlardan gerdançeler.”

“Hani biliyorsunuz ya İda'nın çiçeklerini, onların her birini ustalar tek tek işlemişler altına. Troya'da, topraktan rengârenk yemek kapları da yapmışlar.”

“Çok komik! İnsan ve domuz biçiminde oyuncaklar, sürahiler, içki kapları var. Tabii benim için değil bütün bunlar, burada yaşayanlar için. Ben zaten onların gözdesi sayıldığım için, altından yapılmış kelekleri yakalarına takmaya çalışıyor Troyalı kadınlar. Ne de olsa bize özeniyorlar... Sahi, unuttum. Kız kardeşin var mı?”

“Ablam var, iki yaş büyük benden.”

“Adı, adı... Kızacaksınız, biliyorum. Ablamın adı Hekate.”

“Hımmm, anladım. Pek bilinmeyen bir tanrıçanın adı. Neden kızacakmışım?”

“Hani siz, ‘Bu büyükler çocuklarına hep iddialı isimler koyar,’ dememiş miydiniz? Ondan!”

“Haklısın. Peki, Hekate de benim gibi güzel mi?”

“Güzel olabilir mi sizin yanınızda? İda Dağı'nın imparatorundan kim daha güzel olabilir?”

“Evet. Bu konuda alçakgönüllü olmamam gerek. Bir gün de Hekate ile birlikte gel İda'ya. Ona da öğütlerim olabilir.”

Bin pınarlı dağın kelebeği olan imparator, iki kanadını İda Dağı'nın akşam güneşine doğru gerip uçmaya başladığında, kukumav kuşu aynı şarkıyı tekrarlamaz mı!

“Bahar geldi, bahar geldi,
Sular geldi, sular geldi,
Düşerekten, sekerekten
Lale, sümbül biçerekten...”

TAHTA AT

Bir pembe bulut ile bir mavi bulut varmış. Bir de kanatlı at yıldızı. Pembe bulutun yanakları al mı al, tombul mu tombulmuş. Mavi bulutun gözleri mavi mi mavi, denizler gibi, Dardanos'un suları gibi masmaviymiş.

Kanatlı at yıldızını ise hiç sormayın! Bembeyaz gövdesi, bembeyaz ve uzun yelesi rüzgâr estikçe, Dardanos'un suları gibi dalgalanıyormuş. Kanatlı at yıldızının kanatlarının her ikisi de rengârenkmiş.

İda Dağı'nın gelincikleri, mor laleleri, yabani gülü, damkoruğu, çiğdemi, salkım çiçeği, menekşesi ve anemonları çok kıskanmış kanatlı at yıldızının kanatlarını. Tek kıskanmayan, İda Dağı'nın görkemli imparator kelebeğiymiş.

“Ben güzelliğimi, çiçekler, ağaçlar ve bana ayna olan İda'nın bin pınarlı suyuna borçluyum. En büyük dostlarımdan biridir gelincik çiçekleri. Çünkü gelincikler de benim gibi kırılındır. Rüzgârlara, birinin dokunmasına dayanamazlar. Bu nedenle, gökyüzü bize göre değil. Bize göre değil fırtınalar. Ama, kanatlı at yıldızının güzelliğini de yadsıyamam...”

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

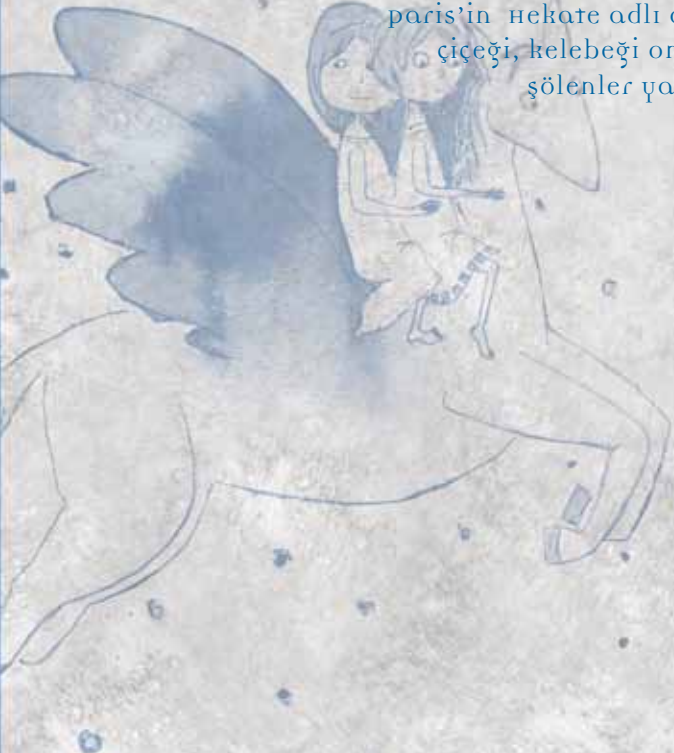
gürol sözen
TROYA'DA
BİN PINARLI DAĞIN KELEBEĞİ

illüstrasyon: an-su aksoy

“dilim tutuldu, doğrusu hiç beklemiyordum, görkemli bir kelebeğin konuşacağını. ‘ben, ben...çok sevdim ida yani kaz dağlarını, sularını, pınarlarını ve yemyeşil otların arasındaki binlerce gelinciğini çok sevdim,’ demez mi?”

paris, doğaya çok düşkün. geveze dağ kelebeği de onun dostu. paris’in hekate adlı ablası var... ida ya da kaz dağları’nın her pınarı, çiçeği, kelebeği onlardan sorulur. troya savaşı ve her yıl adına şölenler yapılan kaz dağları’nın sarı kız masalını bir de paris’ten dinleyin.

ISBN 978-975-07-1019-3

9 789750 710193